

I.

Rozvášněné. Přesednou a znovu – rozvášněné.
Pak cvičky do myčky, lák, strop, mák, strop, prostě
co kuchyň snese.

A kuchyň vydrží hodně. Jen archaický litinový
mlýnek mele cosi o tom, že všechno má své
mese, ale je tak těžký, že by propadl každou
sociální bublinou.

Znám tu nepatřičnost stáří, kdy slábne klaun a sílí
kašpárek, a jak jsem řekl – kuchyň vydrží hodně.
Zato já si v ní nehodlám hrát ani párek, neustojím
rozvášněné. Přesednou a znovu – rozvášněné.

II.

Prosím, toto ne. Ta kuchyň byla odjakživa jen
moje. Též těžké závěsy, jež zvládaly požrat jitra
v přílivu, jitra instantní, nevycválaná na hřbetech
beránků, jitra narychlo spíchnutá ve vzorníku
Pantone,

a dnes? Stojím tu nahý od pasu dolů, umělé
světlo omývá mě v rozkroku, tak rozvášněné jsou.
Přesednou a znovu – rozvášněné.

Cvičí s mužem, aby je potvrdil, chtějí
vybetonovat erekci ze všech jeho pětapadesáti
roků a vědí přesně, ve které zásuvce sejmout
ostří nože, jak v třísech mu přitlačit –

III.

Ach, bože, takže abychom se dobrali nějakého
konce: klidně si řežte i ucha hrnců, třeba se tu
vztekněte a vyčůrejte do odpadkového koše, ale
v mé kuchyni se žádné základy nové Prahy stavět
nebudou.